

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **T. D.**, bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 23. 2. 2016, č. j. JMK 29109/2016, sp. zn. S-JMK 86319/2015/ODOS/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se **n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy, ze dne 23. 2. 2016, č. j. JMK 29109/2016, sp. zn. S-JMK 86319/2015/ODOS/Bo (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Blansko, odboru vnitřních věcí (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 27. 4. 2015, č. j. MBK 9615/2015/DP/88/2015-7, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Správním orgánem prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 7. 3. 2015 v 21:44 hodin řídil motorové vozidlo tov. zn. v obci Blansko, na ulici Mahenova, za domem č. 2a, kde byl kontrolován hlídkou Policie ČR. Odborným měřením přístrojem Dräger bylo žalobci zjištěno ve 21:45 hodin 0,29 promile alkoholu, ve 21:51 hodin 0,27 promile alkoholu v krvi. S naměřenými hodnotami žalobce souhlasil, nežádal lékařské vyšetření s následným odběrem biologického materiálu a výtisky odborného měření podepsal. Při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v krvi v těle ve výši 0,24 promile tak byla žalobci prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,05 promile. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Dle ust. § 125c odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu za tento přestupek uložil správní orgán prvního stupně žalobci jako sankci pokutu ve výši 2 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Zároveň byl žalobce povinen zaplatit 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobce namítá nepřezkoumatelnost a nesprávnost závěrů učiněných správními orgány v otázce konečné míry ovlivnění alkoholem ve výši 0,05 promile a způsob, jak k takovému závěru správní orgány došly. Tyto jsou nejen matematicky nesprávné, ale zároveň byly porušeny zásady presumpce nevinny a in dubio pro reo, neboť nebyly brány v úvahu hodnoty nejvýhodnější pro pachatele, ale byly použity hodnoty nejvyšší. K tomu žalobce dodává, že k těmto hodnotám dospěly správní orgány nepřezkoumatelným způsobem, neboť ve spise není dokladován text podzákoného předpisu, s jehož využitím správní orgány výpočet provedly. Žalobce nesouhlasí s tvrzením, že tyto postupy jsou správnímu orgánu z úřední činnosti známy, neboť podzákoný předpis je v řízení třeba prokazovat (např. rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 703/99 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 45/2007-251).

Další námitka žalobce se týká postupu Policie ČR na místě kontroly. Dle žalobce jej policie nezastavila, nýbrž přijela ke stojícímu vozidlu a provedla opakované dechové zkoušky, nejméně 3 nebo 4. Na místě namítal, že není možné, aby dechové zkoušky byly pozitivní, neboť před jízdou absolvoval dechovou zkoušku do vlastního přístroje a ten vykázal hodnoty nulové. Z tohoto důvodu na místě kontroly policisty žádal, aby mu umožnili se podrobit lékařskému vyšetření a odběru krve. Na místě byli přítomni i svědci, kteří do jednání s policisty vstupovali, neboť s odmítavým postojem policistů nesouhlasili. Policisté však žalobci zdůrazňovali, že lékařské vyšetření nepožadují a ujistili jej, že mu za žádných okolností nebude ve správním řízení uložen zákaz řízení ani žádná pokuta. Policisté mu

nezadrželi řidičský průkaz, proto neměl tušení, že mu v dalším řízení zákaz činnosti uložen bude. Žalobce navrhuje, aby byli vyslechnuti svědci E. D., L. P., L. H., Mgr. D. Z. a zasahující policisté.

Dle žalobce policisté nevěděli, jak vyhodnotit naměřené hodnoty, kdy první zkouškou bylo naměřeno 0,29 promile, po 10 s další zkouška vykazala 0,23 promile a za 5 min byl další výsledek zkoušky 0,27 promile. Poté měla následovat další zkouška, jejíž výsledek žalobce nezná. O těchto všech zkouškách však ve spise chybí podklady. Tím, že byl žalobce nakonec přesvědčen policisty tvrzením, že se v jeho případě nejedná o přestupek, nakonec na lékařském vyšetření a odběru krve netrval a podepsal, co po něm policisté požadovali. Žalobce se doznal, že před jízdou alkohol požil, avšak má za to, že mezi požitím alkoholu a dobou řízení vozidla uplynula tak dlouhá doba, že veškerý alkohol musel být z organismu zcela odbourán. Žalobce z opatrnosti v průběhu řízení navrhoval a navrhuje i nyní, aby byl k otázce možnosti ovlivnění alkoholem vypracován znalecký posudek z oboru soudního lékařství. Nesouhlasí také s tím, že správní orgán použil k vydání rozhodnutí v rozporu se zásadou in dubio pro reo nejvyšší naměřenou hodnotu.

Žalobce dále rozporuje správnost postupu úřední osoby při ústním jednání, neboť jí vysvětlil celou situaci a zdůraznil, že pokud by se mělo jednat o přestupek, nechá se právně zastoupit. Žalobci však přesto nebylo sděleno, jaké sankce za přestupek lze udělit. Protokol o ústním jednání neobsahuje všechny skutečnosti, které žalobce sdělil, přesto úřední osoba přiměla žalobce tento podepsat. V protokolu je také napsáno, jaké důkazy byly provedeny při ústním jednání, ve skutečnosti však byly pouze čteny a žalobci nebyla dána možnost se s nimi seznámit před jednáním.

K závěru žaloby žalobce uvádí, že si nemohl napadené rozhodnutí převzít v řádné úložní době, neboť dne 24. 2. 2016 opustil místo svého trvalého pobytu, do něhož se vrátil až dne 8. 3. 2016. Po obdržení napadeného rozhodnutí podal žalovanému ve smyslu § 41 odst. 1 správního řádu podnět o opravu data doručení, a to z data 7. 3. 2016 na správné datum 8. 3. 2016. Žalobce dne 24. 2. 2016 cestoval z Blanska do Varšavy na letiště, kde přečkal noc a v časných hodinách následujícího dne nastoupil k odbavení na let na Kubu. Po skončení pobytu z Kuby do Varšavy odletěl dne 6. 3. 2016 v 21:40 hod tamního času, přičemž do Varšavy přiletěl dne 7. 3. 2016 ve 13:45 hod středoevropského času. Po přiletu do Varšavy odjel vlakem do Ostravy s časem příjezdu 21:56 hod a poté přicestoval osobním autem do Blanska v nočních hodinách dne 8. 3. 2016. Na základě uvedeného se domnívá, že správný čas doručení napadeného rozhodnutí je den 8. 3. 2016. Pokud by žalovaný datum opravil, pak by vzhledem k datu skutku mělo dojít k zániku odpovědnosti pro přestupek dle § 20 správního řádu.

Žalovaný ke způsobu provedení dechových zkoušek uvedl, že byly provedeny zcela v souladu s metodikou Českého metrologického institutu ze dne 15. 12. 2008 přístrojem Dräger s datem kalibrace 2. 2. 2015. Žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by měly

výsledky dechových zkoušek negativně ovlivnit a zpochybnit jejich přesnost. S výsledky byl žalobce seznámen, záznam o dechových zkouškách podepsal a lékařské vyšetření dle oznámení přestupku nepožadoval. Co se týče koeficientu 0,24 g/kg, tak tento zohledňuje maximální dovolenou chybu analyzátoru alkoholu v dechu ve výši 0,04 g/kg a expertně stanovenou nejistotu přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,20 g/kg. Žalovaný dodává, že v případě žalobce byla zjištěná hladina alkoholu v dechu ve 21:45 hod 0,29 promile a ve 21:51 hod 0,27 promile, přičemž za certifikovanou dechovou zkoušku pro analyzátor alkoholu v dechu lze považovat takovou zkoušku, která byla ověřena druhou, verifikační zkouškou, jež byla provedena nejméně 5 minut od předchozí dechové zkoušky a rozdíl mezi verifikovanou a verifikační zkouškou není více než 10 %. Správní orgán dle žalovaného nemá možnost výběru některé z naměřených hodnot, neboť musí vždy vycházet ze zkoušky verifikované, v daném případě z hodnoty 0,29 promile, po odečtu hodnoty 0,24 promile byla žalobci prokázána hladina alkoholu v krvi ve výši 0,05 promile. Tento postup při prokazování minimální hladiny alkoholu v krvi řidičů je lékařům, policii, správním orgánům znám z úřední činnosti. Žalovaný doplňuje, že český právní řád vychází z principu tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu a odpovědnost řidiče za přestupek není vyloučena ani v případě zjištěné marginální hladiny alkoholu.

K namítanému nesprávnému postupu Policie ČR na místě přestupku a oprávněné úřední osoby se žalovaný vyjádřil tak, že na uvedené námitky již reagoval v napadeném rozhodnutí. Dále dodal, že v běžném životě je obvyklé, že pokud svéprávná osoba nesouhlasí s určitými úkony či postupem jiné osoby či orgánu, dá svoji vůli jasně najevo ať už na místě samém či později. Pokud policisté nepoužijí fyzické násilí, stěžejí jej může někdo proti jeho přesvědčení a vůli nutit podepsat formulář o souhlasu s naměřenými hodnotami a nežádání lékařského vyšetření s odběrem krve. Kdyby žalobce formulář odmítl podepsat, byl by policií automaticky vyzván k lékařskému vyšetření. Obdobné platí i u podpisu protokolu z ústního projednání přestupku.

Co se týče doručování napadeného rozhodnutí, toto bylo žalobci doručeno řádně dne 7. 3. 2016 a tato skutečnost nebyla žalobcem doposud nikterak vyvrácena, neboť žádost žalobce o opravu data ani žádost o prominutí zmeškání úkonu nebyla žalovanému doručena.

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku sepsané Policií ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor Blansko, dopravní inspektorát (dále jen „Policie ČR“) ze dne 11. 3. 2015, oznámení přestupku sepsané na místě Policií ČR ze dne 7. 3. 2015, poučení o právech a některých povinnostech v souvislosti s podezřením ze spáchání přestupku ze dne 7. 3. 2015, záznam o dechové zkoušce ze dne 11. 3. 2015 s nalepenými výstupy z tiskárny přístroje Dräger s hodnotami 0,29 promile a 0,27 promile alkoholu, dále úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů

nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 7. 3. 2015 a evidenční karta řidiče bez záznamu o přestupcích.

Správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení dne 10. 4. 2015 doručením oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání. Ústní jednání se konalo dne 27. 4. 2015 v 9:00 hod. Dle protokolu o ústním jednání žalobce naměřené hodnoty nezpochybnil a ani nepopřel konzumaci alkoholu, jak již sdělil na místě kontroly. Dále poznamenal, že okolo deváté večer si doma hladinu alkoholu změřil testem, dle něhož byla naměřena nulová hodnota a tak se žalobce rozhodl jet autem. Žalobce poznamenal, že řidičský průkaz využívá pro výkon svého podnikání. Policisté měli žalobci sdělit, že naměřené hodnoty nejsou žádný problém a že mu bude udělena pouze pokuta, proto nepožadoval odběr krve. Protokol o ústním jednání žalobce vlastnoručně podepsal. Dne 7. 3. 2015 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí o přestupku, proti němuž se žalobce dne 27. 5. 2015 odvolal. Žalobce podal odvolání ze stejných důvodů jako žalobu proti napadenému rozhodnutí. O odvolání bylo dne 24. 2. 2016 rozhodnuto napadeným rozhodnutím, v němž krom uvedeného ve vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že žalobce měl možnost se k věci vyjádřit na místě kontroly, což učinil, avšak neuvedl, že by požadoval lékařské vyšetření a není žalovanému známo, že by na postup policistů podal stížnost. Tato tvrzení žalobce nemají oporu ve správním spisu, stejně tak skutečnost, že by byl policisty nesprávně poučen o případných sankcích. K navrhovaným důkazům výsledkem 4 svědků žalovaný dodal, že není zřejmé, proč tyto svědky neuvedl již na místě kontroly do vyjádření či se o nich nezmínil při ústním jednání. Dle žalovaného neobstojí ani námitka, že nedoznal požití dvou jedenáctistupňových piv před jízdou, neboť tak učinil do oznámení přestupku a při ústním jednání. K nesprávnému postupu úřední osoby žalovaný konstatoval, že z písemných podkladů shromážděných pro vydání rozhodnutí nevyplývá zatajování žádných informací ze strany správního orgánu, pokud si byl žalobce vědom své právní neznalosti, nic mu nebránilo zvolit si svého právního zástupce k obhajobě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Soud posoudil žalobní námitky žalobce a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Krajský soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, k níž je soud povinen přihlížet i z moci úřední a která má podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (zejména pak rozhodnutí ve správním soudnictví) je věnována rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost kupříkladu tehdy, jestliže z něj jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Dále pak lze v tomto smyslu za nepřezkoumatelné považovat rozhodnutí, jehož odůvodnění je vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním, či pokud z výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl. Mimo to se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, všechny zde citované rozsudky dostupné na www.nssoud.cz). Soudní judikatura pak věnuje nemalou pozornost též otázce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, či ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64), přičemž v tomto ohledu je za nepřezkoumatelné považováno především takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil, či kupříkladu rozhodnutí, které se opomíjí vypořádat s argumentací účastníka řízení. Přitom je nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je zásadně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění rozhodnutí.

Jakkoliv se shora zmiňovaná judikatura týká zejména nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudních, Nejvyšší správ soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18, dovodil, že v zásadě tytéž podmínky platí i pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.

Dle názoru žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť v průběhu řízení nebyl zjištěn skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Dle žalobce správní orgány nepřezkoumatelným způsobem dospěly k naměřeným hodnotám.

Dle soudu lze konstatovat, že žalovaný ve svém rozhodnutí žádnou z uplatněných odvolacích námitek neopomenul. Rozhodnutí žalovaného je zcela přezkoumatelné a odpovídá nárokům na takové rozhodnutí kladeným. Posouzení otázky, zda žalovaný dospěl ve věci ke správnému závěru, tedy i zda správně posoudil odvolací důvody, pak může účastník napadnout žalobou ve správním soudnictví, jak také v této věci žalobce učinil. V rozsahu

uplatněných žalobních námitek pak soud zákonnost takového rozhodnutí posoudí. Soud především považuje za nutné zdůraznit, že žalobní námitky se shodují s odvolacími, tudíž se jimi v napadeném rozhodnutí zabýval žalovaný. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný vypořádal se všemi tvrzeními žalobce, srozumitelně vysvětlil, co podle nich bylo provedeným dokazováním nepochybně zjištěno, a které tvrzení odmítl jako nevěrohodné a z jakých důvodů. Soud má závěry žalovaného za správné a odpovídající zásadám logiky.

Podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

Podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.

Krajský soud se předně zabýval otázkou, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty vytykaného přestupku, neboť pro závěr o spáchání přestupku, musí být zjištěn skutkový stav v takovém rozsahu, že o něm nebudou důvodné pochybnosti. Správní orgány předně vycházely ze spisu Policie ČR a z výpovědi žalobce při ústním jednání dne 27. 4. 2015. Dle oznámení přestupku sepsaného na místě ze dne 7. 3. 2015 se podává, že žalobce dne 7. 3. 2015 asi od 13:00 do 14:00 hod vypil dva půllitry jedenáctistupňového piva a přístrojem Alcotest 7510 Dräger ev. Č. ARDL-0178 bylo provedeno odborné měření, přičemž přístroj v 21:45 hod. naměřil 0,29 promile alkoholu a po uplynutí 5 min při opakovaném odborném měření v 21:51 hod. 0,27 promile alkoholu. S uvedeným tvrzením žalobce souhlasil svým vlastnoručním podpisem a dodal: „S vědomím, že jsem po obědě vypil 2 piva, jsem zkoušel osobní alkotestr před jízdou v 21:30. Tento byl negativní, proto jsem se rozhodl přeparkovat vozidlo, které jsem po obědě před restaurací zanechal.“ Dále svým podpisem žalobce stvrdil poučení, dle kterého souhlasil s uvedenými údaji a byl výslovně poučen o právu na provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve nebo moči, které nepožadoval. Žalobci naměřené hodnoty jsou výstupem z tiskárny uvedeného přístroje, jenž byl dne 2. 2. 2015 kalibrován. Dle záznamu o dechové zkoušce s těmito byl žalobce seznámen, neboť oba výstupy s naměřenými hodnotami podepsal. Dle protokolu o ústním jednání ze dne 27. 4. 2015 žalobce souhlasil se vším, co bylo uvedeno ve spise Policie ČR a naměřené hodnoty nezpochybňoval. Taktéž se doznal k požití dvou jedenáctistupňových piv. Tento protokol je žalobcem podepsán celkem 4x. Poprvé v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce zpochybnil naměřené hodnoty a namítal, že lékařské vyšetření požadoval.

Soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011-79, dle něhož „*v řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).*“

Po zhodnocení skutečností vyplývajících ze správního spisu soud tvrzení žalobce neuvěřil. Jeví se jako zcela nelogické, že v případě, kdy žalobce s naměřenými hodnotami nesouhlasil a požadoval provedení lékařského vyšetření, by podepisoval oznámení přestupku sepsané na místě a toto by neuvedl do vyjádření či proč by podepisoval poučení o možnosti zažádat o lékařské vyšetření. O možnosti žádat lékařské vyšetření tedy žalobce prokazatelně věděl, sám se toho však výslovně vzdal. Z žádného z předpisů nevyplývá povinnost poučovat o možnosti žádat lékařské vyšetření, přesto na toto žalobce byl písemně policisty upozorněn. Dle všeho prostor pro své vyjádření měl, neboť vlastnoručně napsal, že vypil dvě piva po obědě a před jízdou vyzkoušel vlastní alкотестr, jenž byl negativní.

Uvedené se taktéž týká námitky žalobce, dle které není pravdou, co jest napsáno v protokolu o ústním jednání, neboť i zde měl žalobce možnost vypovědět tvrzené skutečnosti, popř. pokud by s vypracovaným protokolem nesouhlasil, nebyl povinen jej podepisovat. Žalobce nikterak netvrdí, že by byl pod fyzickým či psychickým nátlakem policistů provádějících kontrolu či oprávněné úřední osoby. Ohledně námitky, že byl policisty a úřední osobou mystifikován o případných sankcích, soud doplňuje, že žalobce jakožto účastník provozu na pozemních komunikacích má znát zákon o provozu na pozemních komunikacích. Ze správního spisu taktéž nevyplývá nic o tom, že by policisté provedli více zkoušek odborného měření. Opět soud podotýká, že pokud tak činěno bylo, měl žalobce možnost na to reagovat na místě kontroly, např. dopsáním těchto hodnot do oznámení přestupku sepsaného na místě či je minimálně uvést při ústním jednání. Možnost nechat se ve správním řízení zastoupit je právem žalobce, nikoliv povinností úředních osob na toto žalobce upozornit. Bylo tak na uvážení žalobce, zda se zastoupit nechá či nikoliv, jeho neznalost práva jej však nemůže zbavit odpovědnosti za přestupek.

Pokud žalobce zpochybňuje skutkový stav, který ze správního spisu jednoznačně vyplývá, je jeho povinností prokázat tvrzenou nezákonnost. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2010-35, „*je primárně důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.*“ Žalobce žádné relevantní důkazy nenavrl ani nepředložil k prokázání svých tvrzení. Soud dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího

správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, v němž se uvádí: „V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. Jiná je ovšem situace v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).“

Krajský soud k uvedenému považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS. „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr, že žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. V řízení před správními orgány bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce dne 7. 3. 2015 v 21:44 hod. řídil osobní vozidlo tov. zn., na ulici Mahenova v obci Blansko, pod vlivem alkoholu. Tato skutečnost vyplývá z provedené dechové zkoušky, která u žalobce vykazala pozitivní výsledek v 21:45 hod. 0,29 promile alkoholu v krvi a v 21:51 hod. 0,27 promile alkoholu v krvi. Přístroj k měření alkoholu v krvi byl použit v souladu s návodem k obsluze, neboť byl zachován časový odstup měření 5 minut mezi zkouškami alkoholu v krvi žalobce. Výsledek dechové zkoušky potvrdil žalobce svým podpisem jako správný, přičemž bylo zjištěno, že přístroj měl v době měření platnou kalibraci. Jak vyplývá z judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, publ. pod č. 2168/2011 Sb. NSS), prokáže-li správní orgán přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za splnění dalších nezbytných předpokladů, zejména zaviněného jednání obviněného) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, podle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 102/2013-42).

Tak tomu bylo i v nyní řešené věci. Správní orgány přítomnost alkoholu v krvi žalobce jednoznačně prokázaly. Prokázáno bylo rovněž to, že žalobce požil alkoholický nápoj a naplnil subjektivní stránku svého jednání ve vztahu k danému přestupku. Správní spis poskytuje dostatečnou oporu pro závěry správních orgánů a v dané věci by bylo nadbytečné požadovat vypracování znaleckého posudku či výpovědi svědků události, neboť neakceptování důkazního návrhu pro nadbytečnost lze připustit v případě, že určité tvrzení, k jehož uvěření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno [srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05 (U 22/38 SbNU 579)]. Soud tak dospěl k totožným závěrům jako žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Dále se soud zabýval námitkami týkajícími se naměřených hodnot žalobci při kontrole policisty.

Co se týče postupu při výpočtu výsledné hodnoty, soud se zde ztotožňuje s názorem žalovaného, že je tento znám nejen správním orgánům, ale i soudu z úřední činnosti. Měření alkoholu v dechu žalobce bylo provedeno v souladu s metodikou měření alkoholu v dechu Českého metrologického institutu č. 114-MP-C008-08, podle které *„je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %.“* Významem metodiky měření se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012-24 v němž uvedl: *„Metodiku sice není možno samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejich dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.“* Podle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, v tehdy účinném znění (zrušeno dne 31. 5. 2017, zákonem č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek), se orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu povinná podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Zvláštním právním předpisem, jenž má na mysli § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., je zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu (srov. bod 7.4.2 přílohy citované vyhlášky).

K průkaznosti dechové zkoušky se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012-21 v němž uvedl, že *„přítomnost alkoholu v krvi je možné*

prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče.“ Nejvyšší správní soud již rovněž zdůraznil, že výraz „*orientační*“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „*přibližnost*“ lze určit přesně. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 promile alkoholu) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,2 promile alkoholu, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu, atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011-79). Tyto závěry jsou součástí ustálených judikатурních závěrů Nejvyššího správního soudu a v dané věci není důvod se od nich odchýlit (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011-79, ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 135/2012-27, ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012-21 a ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 77/2011-76). V daném případě tedy není nezbytné doplňovat dokazování, z jaké metodiky správní orgány vycházely, když od naměřených hodnot promile alkoholu v krvi žalobce odečetly hodnotu 0,24.

Stran výše hodnoty, kterou správní orgán prvního stupně vzal za stěžejní, byla hodnota 0,29 promile alkoholu. Tato hodnota byla žalobci naměřena jako první, proto bylo nutné ze strany policistů provést zkoušku opakovanou, jež by hladinu alkoholu v krvi žalobce potvrdila. Tento postup vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, která jak již bylo uvedeno, vychází z předmětné metodiky. Soud tak souhlasí s názorem žalovaného, že druhá zkouška byla pouze verifikační zkouškou, neboť výsledek druhého měření byl 0,27 promile alkoholu, tedy nebyl vyšší než 10 % oproti první zkoušce. Jen na okraj soud poznamenává, že žalobci byly sankce uloženy na samé hranici zákonné sazby, tudíž i kdyby vzal správní orgán prvního stupně v potaz výsledek nižší, na výsledek řízení by to nemělo žádný vliv.

K závěru se soud zabýval námitkou stran doručení napadeného rozhodnutí.

Dle žalobce mu mělo být napadené rozhodnutí doručeno dne 8. 3. 2016, nikoliv již dne 7. 3. 2015, proto podal žádost o opravu data, neboť si z důvodu pobytu v zahraničí daného dne rozhodnutí nemohl převzít. Žalovaný se k námitce vyjádřil tak, že žádnou takovou žádost žalobce nepodal. I v tomto případě se soud shoduje s názorem žalovaného. Dle správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Napadené rozhodnutí bylo žalovaným vypraveno dne 24. 2. 2016. Následujícího dne byla zásilka připravena k vyzvednutí. Tuto si žalobce nevyzvedl, tudíž dle zákonné fikce doručení v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno 10. dnem od uložení, tj. 7. 3. 2016. Ve správním spise absentuje jakákoliv žádost žalobce týkající doručování napadeného rozhodnutí. Nutno podotknout, že žalobce nepředložil žádný důkaz o tom, že by tak učinil, např. potvrzením o doručované písemnosti.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. června 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně